

Maan

OPGANG

door D. v. d. Stoep

TOEN de avond begon te vallen en de nacht zich, met somberheid, gereed maakte om alle dingen weg te doezen in zijn grauwe sluier, verscheen een bloedroode maan aan den horizon en kleurde langzaam tot oranje. Steeds kleiner werd zij en kleiner naarmate de schaduwen van den nacht dieper en zwarter over de aarde vielen.

Zoo zitten wij plotseling in het wonder van een maanverlichten avond op het water en ons hart gaat wijd open om het wonder te ontvangen. Onze ooren keeren zich naar de stilte die aandachtig om ons heen staat.

De riemen plassen in het fluweel-donkere water en ze knoersen met eendere geluiden over de pin. Het klinkt vredig en gedempt en het kan geen inbreuk maken op den klaren vrede, die over ons heen staat als een koepel, die zich uitstrekt tot den peilloozen hemel.

Wat zullen we zeggen? Toen de maan verrees als een reusachtige lampion, zijn we luidruchtig geweest en we hebben haar begroet met overmoedig gejuich, maar nu ze, als een zilveren lamp, aan den hemel hangt en met een wijze en bedachtzame glimlach haar vrede uitgiet over de aarde en ook over onze luidruchtige hoofden, nu zwijgen we maar of we zeggen, dat het zoo'n mooie avond is, zoo heerlijk op 't water, armzalige weergave van de indrukken van ons hart.

De riemen plassen met eentonigheid en we glijden voort tusschen de dichtbegroeide oevers. Als kunstig geknipte prenten schuiven de boomen, de huizen, de beken langs ons voorbij om zich achter ons te verliezen in den oneindigen nacht.

Het water ligt blank en stil. Waar we er door komen, daar rimpelt het en de maan, die er haar evenbeeld in geplant heeft, breekt in honderden stukken kapot en strooit blikkerend zilver op de golven.

We roeien maar door en langs den oever schuiven al maar nieuwe knipprenten voorbij als van een wonderlijk schimmenspel. De vrede is vloeibaar en tastbaar om ons heen. We zijn heelemaal stil geworden en we zien elkaar aan en glimlachen stil voor ons heen.

In de verte blaft een hond en we hooren gedempt het geluid van een claxon. We schuiven vooruit naar de alledaagschheid. Straks staan we weer op den oever en we sjarren elkaar uit de booten.

Een mooie avond, zegt de bootenbaas.

We zeggen: „ja” en: „hoeveel is 't?”